

Vörös István**AZ ÚJ NEVEK KORA**

Eltörik a szemüveg, leszakad a nyaklánc,
kefeszlik a zseb. Minden otthonról hozott
biztonság elvész, fázva ülsz a
vasárnap délelőtti harangszóban,
mint egy eldobott nadrág a padon,

akit senki nem akar már fölvenni.
Tè vagy az a senki, te vagy az a nadrág.
Átalakulsz, mint az árnyék, ha
elmegy a nap, fölszívódsz egy
formátlanabb, de általános árnyékban.

A neve világos. A neve nappal.
A neve borult idő. A régi határaid
elvesztek, az újakat ki építi föl
olyan gyorsan, mint a kényszerkőművesek
egy város, a város szabad fele köré?

Befalazott szabadság? Azóta is úgy maradt.
Nem ott. Mindenütt. A szabadságot lenyelte
egy kígyó. A XX. század. Túllóg a saját
végén, csak a neve változott meg,
egy szám. Mindennek új neve van.

Nekem is. Pikkelyes kígyóbőr a járda.

C. E. T., 2008/1.

(Vörös István 1964-ben született Budapesten. Verset és prózát is ír.
József Attila-díjas.)